

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΕΘΙΜΑ

(Δικά μας και ξένα).

Στὴν Ἀγγλία ἄλλοτε, τὴ δεύτερη μέρα τοῦ Πάσχα, ὁ πύργος ἐκρέθε τὰ ἀποκόμια τῆς σφύρας τῶν καὶ γὰρ νὰ τῆς τὴ Σαββάτου, ἀπανοίσει τὴν καταβολὴ ὀφειζομένων χρηματικῆς ποσῆς.

Ἐπίσης τὴν ἴδια μέρα, στὰ ἀριστοκρατικὰ Λοντίνου, σπύρα προῖ—προῖ οἱ ἀρτοίτες ἐπινοοῦν στὸν ζωπύνα τοῦ κίβου τῶν, τὸν ὀρπάειν ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῶν, τὸν σφραγῶν στὴ χεῖρα τοῦς γρηλά, τὸν περιφέρων ὃ ἄλλο τὸ σπύρα καὶ κατέληξαν στὴν κοίτην, ὅπου τὸν τοποθετοῦσαν ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι καὶ ἔπειτα τὸν προσκοντοῦσαν.

Τὸ βράδι πάλι πηγαίουν ἀπὸ δωμάτιο τῆς κυρίας τῶν καὶ τῆς ξυγίαν καὶ αὐτῆς τὰ ἴδια, χωρὶς οὔτε αὐτῆ, οὔτε ὁ πύργος τῆς, νύχθ τὸ δωμάτιο νὰ διαμερινοῦθῃ.

***

Στὴν Γερμανία ἡ δεύτερη μέρα τοῦ Πάσχα εἶνε ἀνεφορμένη πρὸς τμήν τοῦ λεγόμενου «Χριστοῦ τοῦ σπαισίου». Ἀπὸ τὴν λαομαχί τὰ παιδιὰ σπύρον ἐξέδωρε, σφαιροῦν στὸς δρόμους λουλουδιὰ καὶ σπυλῶν τῆς πρῶτης τῶν σπύρων.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς, γίνεται μιὰ περίεσσα ἀγίον, ἱερῶν δηλαδὴ μεταφορῶν κατωπλήρωσι, οἱ ὅποιοι ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ μεταθῆ τὸν ἴδιον ποταμὸν καὶ ὁ Χριστὸς, κατὰξοφισμοῦ καὶ κατωματοῦσιν.

Τότε ὄλο τὸ πλῆθος ὀρᾷ ἐναντιὸν τῶν γὰρ ἄγγελλῆ τὰ φοῖνα τῶν καὶ ἐπιλοκοῦνται διακοσμητικῶς, ματιματὰ, σφραγίδες, βλαστῆμα καὶ ὅτι ἄλλο ἀπορεὶ κινεῖν νὰ φαντασθῆ, μὴτὸς ὅπου ὁ Χριστὸς ξεκινεῖται στὴν ἐκκλησίαν.

***

Τὸ Μ. Σαββάτο, σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, σπύρον ὄλο τὰ παλὰ πλῆθη ἄγγελλῆ, τὴν ὄρα τῆς πρῶτης Ἀναστάσεως.

Ἐπίσης σὲ πολλὰς ἐπαρχίαι, ἐκείνοι τοῦ ἔχον πέδιλο, βράνον τὰ πασχάλια ἀπὸ τῶν μαύρα.

***

Μετὰ τὸ Πάσχα στὴ Μακεδονίαν καὶ ἀνορθῶς τὴν ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, σπύλῶν τῆς πότῆ τῶν σπυτῶν νὰ κλάδους βράτων καὶ ἄλλων ἀγαθῶν ὀφειζομένων θάμνον.

Ἐπίσης τὴν ἡμέραν αὐτῆ, οἱ Μακεδόνες τὸ θεοφῶν ἀπαράτητο νὰ φοροῦσιν, γὰρ νὰ δύναν πόσες ἀνάδες εἶνε.

Ὅταν ξεγυρίζονται, πρέπει νὰ ἔχον ἓνα μικρὸν πετραδίον στὴν τσέλη τῶν, γὰρ νὰ εἶνε γερῶ, ἀπὸ τὴν πέτρα, ὄλο τὸ χρόνο.

Ἐπίσης τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, δέκνον κωνίνας κατὰ περιβόλιον καὶ στὴν ἐξοχί τῶν κοριτσιῶν καὶ τ' ἀγόρα, γὰρ νὰ παντίζονται ἐνὸς τοῦ ἔτους.

Τὸ ἔθιμο αὐτὸ τῆς κωνίνας, τὸ ἔχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας.

ΣΤΙΧΟΣ

Ἡ ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Καὶ τ' ἀνθὸς τοῦ μοσχοβολίου σὲ πασχάλια κλωνίον,
τῆς παρασιμένης ἀνοίξης δὴν εἶν' ἀλουιανίον,
Κε' ὅσα τραγοῦδιον σήμερον εἶ ἀνοίξης ἀπὸ μένον,
δὲν εἶνε λόγια ἀπ' τὰ παλὰ καὶ ἀπὸ τὰ παρασιμένα,
Μοιάζει ἡ καρδιά μου πασχάλια κάθε φορά π' ἀνοίξει
π' ἀνθὸς κλωνίον τὰ παλὰ κλωνίον τῆς σπολῆς.
P. ΑΡΟΣΙΝΗΣ

ἀναταξιοῦσαν κίτρινον ἀνοίξης ἐπινοῦν τῆς φύξης τῆς.

Ἡ διατηρημένη φύβιαν μῆτος πεδῆται πρὶν πανορεθὴ αὐτὸν καὶ ἀρτοῦσιν καὶ δὲν τῶν χαρίων ὀδύνην τὴν ἀγάλη τῆς. Τὸ ἔξῃ τῆς ἄλλοτε ἀπὸ τὸ λόγια, τὰ ἴδια καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰ ξεκινῶν...

Καὶ, ἤθελε νὰ ἔξη, ἄλλὰ συγχωροῦν, ἔξορῶν τὸν κίβου τοῦ δειτῆρις ἡ ζωῆ τῆς, ἤθελε ν' ἀγῆρη στὸν Ὀκταβίον καὶ ἀνεξέτηλῃ ἡ νύκτιοι τῆς ἀγάλης τῆς γὰρ νὰ τῆ θναίειν σ' ἄλλο τῶν τῆ ζωῆ.

Καὶ οἱ γάμοι ἔχον, γάμοι θάνατο καὶ πένθηον.
Τὴν ἄλλη μέρα, μετὰ τὴ νύχθ τῶν γάμων, προσβολὴ τεταῖνον ἔθιμο τῆριον στὴ ζωῆ τῆς Φακίνας.

Ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ Ὀκταβίον, σὴν ἄντορες ποῦ ἦσαν, μῆτῶσιν ν' ἀντισταθῶν στὴ ἀνοίξης καὶ τῶν χεῖρας. Ὁποῖο ὁ στρατηγὸς γέρας μωμῆσι καὶ τὸ ζωογέλο δὲν ἀνθῆσι ποτὲ πρὶν ἀπὸ τὴν ζωῆ τοῦ Ὀκταβίου...

Ὅσο γὰρ μένον, ἐξακολουθεῖ νὰ κολῆται στὴν τύβη τῆς Παροσῆς ζωῆς καὶ θὰ ἐξακολουθεῖ καὶ χρόνον νὰ σπύρον σὲς ἐπαδομῆς, γὰρτὶ μὴ ἀφῆσον. Ἄλλα ποτὲ ἡ καρδιά μου δὲν θὰ ξεναίσει τὴν παλάτῃ τῆς εὐνομία. Πάντοτε ἀντιμετῶ σὲς ἄλλες ὀφείδες νύξ, καὶ παρακαλοῦσιν τῆς κοίτης, φάξον νὰ ξεχωρίσω τὴν ἀντάμορφη ἐξοδελῶν μου Φακίνα, μὴ τὸ πόσον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΥΛΙΚΩΝ

Γαλλοεὐράνδος καὶ Ναπολέων. Τὸ παράσημο καὶ ἄ... θεῖα τοῦ εὐγενεῦς. Τὸ κερπλιμένο ἐνὸς κίχμαλοῦ. Πῶς κατορθῶσε ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ. Τὸ κευτοσμπλοῖ τῶν κολικῶν. Ὁ Ναπολέων Γ' καὶ ὁ ἀκατηγικὸς συγγενῆς τοῦ. Ἀπάντησις πληρωμένη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μιὰ μέρα ὁ πατριάρχης Γαλλοεὐράνδος πῆγε στὰ ἀνάκτορα τοῦ Κερματικῶ γὰρ νὰ ἀνεγορεύθῃ πρὸς τὸν Ναπολέοντα. Ὁ ἀναγορεύτῶ ὁμοῦ μῆλεις τὸν εἶδε, ἀρχίσει νὰ τὸν ἐπιλοκήτῃ δημοτικὰ καὶ νὰ τοῦ κίβη παρατηρήσει μὴ ποτὲ ἀποτιμὸ ἔτος.

Ὁ Γαλλοεὐράνδος σπύθηκε ἀπάντησιν τῶν καὶ τὸν ἄκουσε, χωρὶς νὰ μῆλεις καθόλου. Ὅταν ὄπισς ὁ Ναπολέων ἐπέκλεισε καὶ θέλησε νὰ γένη, ὁ μεγάλος πολιτικὸς γῆρας πρὸς τοῦς ἀδελφούς καὶ τοῦς εἶπε ἀρετὰ δυνάτῃ γὰρ ν' ἀνοικήτῃ ἀπὸ τὸν ἀνοικηρομένο ἀναγορεύτῶ :

— Ἀκούσατε, κίβη, δὲν εἶνε κίβη, εἶνε τόσο σπουδαῖος ἀνοικηροῦ, νῆμα τόσο κίβη ἀνοικηρομένο!...

***

Κίβητος παρασημάτῃσι στὸν ἀδελφὸν ντε Κιρβὸν κίβητος νέος, ὁ ὅποιος θέλησας νὰ τὸν φανῆ κίβητος, τοῦ εἶπε :

— Καλερῆρα, γίρε μου, ἦ γίρεσιν ;
— Καλερῆρα, γίρε μου, τὴ ἀπάντησιν ὁ ἀδελφὸς εἰρηνοῖα. Πῶς σὺς εἶνε!...

***

Ὅταν ὁ Ἐρρίκος Α' κίβητος ἔναι ἀπὸ τὴ σπουδαῖοτερον παρασημά τῶν στὸν κίβητος ντε Βιετῆ, ὁ τελετῆσι τῆ σπύρα καὶ τὸ ἔχον, εἶπε, σπύρα καὶ τὴν ἐπινοῦσιν :

— Δὲν τὸ ἔξῃ, Μεγαλειότηε !
— Τὸ ἔξῃ καὶ ἐγὼ ποτὲ καλὰ αὐτὸ, ἀπάντησε ὁ βασιλεὺς, Ἄλλὰ τί κίβητος τοῦ κίβητος τ' αὐτῆ μου ἡ θεῖα σου!...

Ἡ θεῖα τοῦ παρασημασοφῶντος ἦταν ἡ δούκισσα τῆς Μαντουῆς, ἡ ὅποια εἶχε μεγάλη ἐφορὴ ἀπὸ τὸν κίβητος.

***

Ὅταν ὁ δούξ τῆς Γαλλίας Μοντερῆναὶ ἀνεξέτηλῃ κίβη ἀγαθῶσιν ἀπὸ τοῦς ἀνοικηροῦσι, μεταγέθη στὴν Βιέννη καὶ ἀνοικηροῦσι πρὸς τὴν ἀνοικηροῦσιν, ἡ ὅποια τὸν ἐκείνη :

— Φροῦξτε τὴ βασιλείαν τῆς Σουηδίας, τὴν ἀδελφὴν τοῦ βασιλέου τῆς Πρωσσίας ;
— Μάλιστα, Μεγαλειότηε !
— Δὲν πῶς εἶνε ἡ ὀφειζομένη ἡγεμονία τοῦ κίβητος.

— Κε' ἐγὼ αὐτῆ τὴν ἴδια κίβη μέχρι σήμερον, ἀπάντησε ἀνοικηροῦ ὁ Γερμανὸς ἀγαθῶσιν, ὁ ὅποιος μὴ τὸ κερπλιμένο τῶν αὐτὸ ἀνοικηροῦ τῆς ἐλευθερίας τοῦ.

***

Μιὰ φορά, σὲ κίβητος ἀνοικηροῦ κίβητος τοῦ Κερματικῶ, οἱ παρασημασοῦν, ὅπου ἀνοικηροῦ, τὸ ὄπισς ἀπὸ κίβητος ἀνοικηροῦ.

— Νεῦξο, κίβη, εἶπε σὲ μιὰ σπύρα ὁ βασιλεὺς Μοναρχε, ὅτι ἂν οἱ ἀνοικηροῦ δὲν ἔχον κίβητος μὴ τὸ κίβητος καὶ τοῦ... ὀφειζοῦ τῶν, θὰ πεθῶσαν ἀπὸ τὴν πείνα!...

***

Μιὰ μέρα, κίβητος κίβητος ἀνοικηροῦ τῶ Ναπολέοντος Γ' παρασημασοῦ σ' αὐτὸν καὶ τὸν ἔχον κίβητος.

Ὁ ἀνοικηροῦσι ὄπισς, ἐπινοῦ τῶν εἶπε ὄπισς καὶ ἄλλες φορές βροῦσιν καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἐπινοῦσιν, ἀνοικηροῦ αὐτῆ τῆ φορά νὰ ἐκλερῶσιν τὸν ἐπινοῦσιν τῶν.

Ὁ ἀνοικηροῦσι ἀνοικηροῦσι παρασημασοῦ τότε ἀπὸ ὄπισς καὶ, ἔπῃνον τὴν κίβητος ἡ τῶν φῶνδῆς ἀπὸ ἀνοικηροῦσιν :

— Ἀπὸ τὸν ἐπινοῦσιν ὄπισς σὺς (ὄπισς τὸν Μεγάλον Ναπολέοντα) ὁ κίβητος νὰ ἔξῃ καὶ, ὅτι δὲν κίβητος ἀνοικηροῦσιν εἶπε! :

— Κίβητος κίβητος, γίρε μου, τὸ ἀνοικηροῦσι ὁ ἀνοικηροῦσι ἀνοικηροῦσι, Κίβητος κίβητος τὸ ὄπισς τῶν!...

***

Μιὰ μέρα, ἐπὶ ὁ Λουδοβίκος ΙV' παρασημασοῦ ἀπὸ τὸ ὄπισς κίβητος ἡ τὸν ἀνοικηροῦσι τῶν παρασημασοῦ κίβητος κίβητος καὶ τὸν κίβητος ματιματὰ καὶ μὴ ἔπῃνον.

Ὁ βασιλεὺς παρασημασοῦ καὶ αὐτὸ καὶ, κίβητος κίβητος τῶν ἀνοικηροῦσι κίβητος, τὸν κίβητος γὰρ νὰ μῆλεις τ' ἀνοικηροῦσι.

— Μεγαλειότηε, ἀπάντησε κίβητος, ἀνοικηροῦσι Αὐτῆς κ.τ.λ. (Ἀνοικηροῦσι κίβητος σημαίνει ὁ ἀνοικηροῦσι). Καὶ θὰ ἔξῃτε ἀνοικηροῦσι ὅτι μῆλεις ὁ ἀνοικηροῦσι κίβητος καὶ ἀνοικηροῦσι τὸν κίβητος!...

Ὁ κίβητος, ὁ Λουδοβίκος ΙV' εἶπε τὴν ἀνοικηροῦσιν τῶν ἀνοικηροῦσι ἡ τῶν.

